

ВАРНЕНСКИ КОРЕНЯКЪ

ОРГАНЪ НА КУЛТУРНО-ПРОСВѢТНОТО ИКОНОМ. Д-ВО „ВАРНЕНСКИ КОРЕНЯКЪ“

Годишенъ абонаментъ 25 лева.

Излиза двуседмично

Редакция и администрация въ клуба
Варна, ул. „6-й Септемврий“ № 29.Обявления се приематъ
по споразумение

ИДЕАЛЪТЪ ВЪ ЖИВОТА

Употрѣблявайки израза „идеалътъ въ живота“, съ огледъ на живота въ духовния миръ, съществено е да се реши точно, кое съставлява идеала въ живота. Мнозина мислятъ, че значението на живота въ тоя свѣтъ се състои въ щастие, което съставлява тѣхния идеалъ. Тази мисль не може да обгърне мисльта за трайния идеалъ, който трѣбва да притежава нѣкоя сжщина или качество, и който прави човѣка щастливъ.

Художникътъ намира идеала на щастие въ своето изкуство; музикантътъ въ музика; поетътъ и писателътъ въ израза на мислитъ си. Щастие, обаче, което си доставляватъ тѣзи лица съ своята дейностъ, не може да се счита като идеалъ абсолютно задоволителенъ, защото, щомъ свършватъ творбитъ си, както си въображаватъ, почватъ да си представляватъ по-свършени, по-голѣми идеали, и тѣй тѣ продължаватъ до края на живота си, до последния си въздѣхъ и никога да не могатъ да намѣрятъ пълно щастие въ този смъртенъ животъ. Следователно, да се основе идеалътъ на щастие върху изкуството не би било достатъчно.

Идеалътъ на щастие на единъ беднякъ е да бжде богатъ. Той мисли, че ако човѣкъ има достатъчно веществени срѣдства, никакви грижи, никакви мисли за прехрана не ще го тревожатъ и ако не бжде щастливъ, грѣшката е у него. Ако се намѣри случайно въ обществото на нѣкои богати, за малко или продължително време, той би установилъ, че богатитѣ често се лишаватъ отъ щастие въ неговата пълнота, както той е лишенъ. Богатитѣ пжтватъ, кж-

пять се въ морето на развлѣчения и пр., но съ това тѣ идватъ да докажатъ, че щастие не се купува. Каква полза тогава отъ това богатство? У ламтящитѣ за богатство, което да имъ достави щастие, липсва понятието за значението на живота и тѣхнитѣ взори сж заслѣпени отъ гледание безспирно на мрачната сѣнка на златото тѣй, щото не могатъ да съзратъ сѣйната зорница, която имъ предсказва щастие, което цѣлото свѣтовно богатство не може да купи. Подобни лица сж бедни въ душа. Изчезне ли това богатство, което имъ доставлява, споредъ тѣхното схващане, щастие, последното неминуемо сжщо изчезва. Следователно, човѣкъ трѣбва да основе идеалъ на щастие върху онова, което може въ действителностъ да се осжществи, което да не може да му се отнеме. Той трѣбва да се стреми да основе идеала си върху себе си, какво може да стане, а не върху какво притежава. Съ други думи, човѣкъ трѣбва да съсрѣдоточи усилията си върху духовната си природа, която се знае по-добре като неговъ **характеръ**. Ето изходната точка за придобиване щастие, което да бжде истинско, самосжществующе и безкрайно, и като на такъво, човѣкъ трѣбва да обърне дълбоко внимание. Сѣйната зорница въ живота му е характерътъ, който му доставлява щастие, дава му решителностъ, мощъ да каже „азъ“, „азъ съмъ“, „азъ мога“, „да“ или „не“. Идеалътъ въ живота, следователно, трѣбва да се основе върху развитието на характера, защото човѣкъ съ характеръ е съвѣстътъ на обществото, къмъ което принадлежи.

Добри Филовъ.

Морето тържествува

Дивно утро гали днеска
Разсѣнената земя,
Лекъ вѣтрецъ струи се, прѣска
Струя свѣжа следъ струя.

Ободряватъ, вѣобаяне
Всичко е отъ тѣзъ струи;
Въздухътъ с'благоухане
Отъ тѣхъ щедро се пои.

Тѣ с'цѣлувки отъ цвѣтата
Сж събрали ароматъ
И го прѣскатъ, вѣнеобята
Вѣдрина, катъ благодатъ.

А морето разсѣнено,
В'нѣга утринна мечтай,
В'блѣсъкъ дивно разпрострѣно
Подъ небесния безкрай.

В'пламъ ялмазенъ засяло
То отъ слънчови зари,
Катъ огромно огледало,
Отразило ги, гори.

Гледка се разкри чаровна
И осжщественъ е блѣнъ
На природата гальовна
В'майско утро, в'майски день.

Днесъ морето тържествува,
Хоризонтъ с'небето слѣтъ
Шепне нѣщо, ми се струва —
Сигурно е милъ привѣтъ.

Ж. Ив. Жековъ.

ЗА ИЗРАИЛИТИЯНИТЪ

(продължение отъ брой 14)

Еврейската държава е била унищожена и победителитѣ упражнили голѣми жестокости надъ еврейтѣ. Разрушението на Иерусалимъ е възпѣто отъ поета Байронъ, въ „Еврейскитѣ мелодии“, въ стихотворението „на деня на разрушението на Иерусалимъ“:

„Отъ тамъ, где пжтникътъ последенъ в'зоръ
ти праща, О, Сионъ! видѣхъ те азъ:
Падна предъ Римския, свирепи сборъ,
Горѣше — бѣ последниятъ ти часъ.“

Свещени ти храмъ дирѣхъ, моя кжтъ,
Забравихъ робството си азъ на мигъ;
Съзрѣхъ надъ тебе ненаситна смъртъ,
Ржце ти — въ цепъ, отчаянъ съ ядъ великъ.“

Изпрашахъ азъ отъ тая висота
Последни блескъ, златисти на деня,
И хвърлѣхъ нѣженъ взоръ, почти всегда,
Къмъ твоя храмъ, облѣнъ съ свѣтлина.

На сжща висота въ последни день
Бѣхъ азъ, но не видѣхъ вечерни здрачъ;
Некъ блесне тамъ свѣтлавиченъ огънь
И тресне гръмъ надъ властния палачъ!

Но твоятъ храмъ не ще да оскверни,
О, Господи! Езически кумиръ;
Народътъ Ти, преследванъ въ вси страни,
За Тебъ се моли само и безъспиръ“.

Преди окончателното падане на Иерусалимъ, равинътъ Иоханамъ белъ Закай билъ изнесенъ отъ ученицитѣ му, като покойникъ, вънъ отъ градскитѣ врати. Следъ време, римлянитѣ станали търпеливи, и като дали малко свобода, на равина Закай, който се е съживилъ, било позволено да отвори училище въ гр. Ябна, който отпосле станалъ срѣдоточие на еврейскитѣ събори. Фанатизираната, тѣй да се каже, преданостъ на израилитянитѣ къмъ своята вѣра, е извиквала изумление, очудване на високитѣ образовани класове на грѣцко-римския свѣтъ, и много знатни лица отъ двата пола, приели еврейската вѣра.

Стремежътъ къмъ политическа независимостъ не е угасналъ въ срѣдата на израилитянитѣ. Жестокото и нечовѣчно отношение на римскитѣ легиони въ тази страна имало за последица възстание отъ еврейското население. Смѣлиятъ и неустрашимиятъ равинъ Акиба (132 г.) поставилъ на чело на възстаналитѣ евреи Баръ-Кохбу („синъ на звездата“), който се е очаквалъ отъ Мойсея, и който възбудилъ голѣма надежда въ сърцето на еврейтѣ за независимостъ, като се сражавалъ съ римскитѣ легиони. Римскитѣ императоръ Адрианъ за възстанието, непокорството на еврейското население, издалъ жестоки наредби, които предвиждали строги наказания, и които се отнасяли до изпълнение на религиознитѣ обреди и изучаване на Моисеевитѣ закони. Иерусалимъ билъ вече езически градъ, и последвало запрещение да живѣятъ еврейтѣ въ този градъ. Настъпило благоприятно време въ царуването на имп. Антонинъ Пия, който отмѣнилъ тѣзи ограничения на Адрианъ и далъ свобода за изучаване на Моисеевитѣ закони. Въ това време между ученицитѣ билъ и равинътъ Иегуда Га-Наси, който е събралъ тълкуванията на ученицитѣ на Моисеевитѣ закони въ една кни-

ги „Мишну“ (около 200 г. пр. Хр.), която станала предметъ на изучаване въ училищата. Моисеевитѣ закони, като приложение къмъ постановленията на „Мишну“, заедно съ разясненията, образували „Иерусалимски Талмудъ“, но не билъ довършенъ. Настъпилъ, обаче, следъ време край на търпимостта къмъ еврейтѣ. Византийско-римски императоръ Константинъ, въ IV в. сл. Р. Х.) издалъ разни закони, които ограничавали свободата на еврейтѣ, и направилъ положението имъ непоносимо. Това заставило еврейтѣ да се изселватъ въ други страни — въ Италия, въ Южна Франция, въ Испания и др. Императорътъ Юлианъ благоволилъ къмъ еврейтѣ, но Теодосий II, следъ последния императоръ, (459 г.), въ източната частъ на държавата си, още повече ограничилъ свободата на еврейтѣ, гражданскитѣ имъ права, религиознитѣ имъ обреди, като запретилъ строежи на синагоги, и уволнилъ всички евреи на държавна служба, запретилъ имъ посещенията на светитѣ мѣста въ обетованата земя. Тѣзи строги запрещения още повече засилили изселването на еврейтѣ въ севернитѣ крайбръжия на Черното море и др.

Недовършениятъ Талмудъ постепенно се допълнялъ отъ разни равини, и даже въ VI в. Тѣй щото, ние имаме Палестински (Иерусалимски) и Вавилонски талмуди, които сж една и сжща книга, но допълнена отпосле, както казахме, отъ разни равини.

Въ началото на 711 год. смѣли арабски племена (маври), съ фанатизиранъ духъ, изнесли учението на Мохамедъ отвѣнъ предѣлитѣ на своята родина, Арабия. Първата жертва на този фанатизиранъ духъ сж били еврейтѣ, които населявали Испания отъ незапомнени времена, тѣй като още въ 415 г. въ Испания се явили вестготитѣ и намѣрили еврейско население въ страната. Тѣ,

отначало като съюзници на римляните, управлявали страната, но после от римляните сж останали много недостатъци въ управлението. Най-главният недостатък е бил фактът на общественото неравенство и др. Католическото духовенство е било всецелно и упражнявало големо влияние. Поради това еврейт сж били насилствено принудени да станат католици, и споредъ Гибонъ (въ труда му „Падението на Рим“) около 30000 евреи се покаротили. Вестготитъ, както и римлянитъ, сж ценили еврейт въ Испания, като земеделци, занаятчи, и търговци, и се ползували съ внимание от страна на завоевателитъ. Когато вестготскитъ крале сж приели католицизма, пожелали, щото всичкитъ имъ поданици да приематъ католическата вѣра. Както казахме, арабитъ (мавитъ) се явили и завладѣли Испания. Еврейското население държало страната на мавритъ. Поради това, много еврей сж били назначени на високи длъжности. Образуванъ билъ еврейски воененъ гарнизонъ, който послужилъ като ядка, за образуване на арабски гарнизонъ. Еврейт въ Испания се ползували презъ това време съ свобода, съ свобода на вѣрата, но плащали известенъ данъкъ, който се събиралъ отъ длъжностно лице Еврейнъ, носящъ името Наси или Насидъ.

Между това явилъ се противника на равнитъ Анонъ въ 760 г. Той събралъ около себе си противоравнитъ, отреклъ тълкуванието на Талмуда и обявилъ, че трѣбва да се върнатъ еврейт къмъ първоизточника Св. Писание. Този кржжелъ се нареклъ ананити, но отпосле караими, които причинили разколъ въ Иудеизма. Останки отъ тѣзи караими има въ Кримъ. Отъ друга страна явилъ се противникъ на караимитъ, като привърженикъ на Талмуда Р. Саадия, който съ новото направление, което е далъ той, именно, съединение въ едно хармонично цѣло на религиознитъ знания съ свѣтскитъ (трудно дѣло), но внушило ободрение всрѣдъ привърженицитъ на Талмуда и нанесло поражение на караимитъ. Всрѣдъ испанскитъ евреи Саадовото учение е имало успѣхъ.

Въ земитъ, които сж влизали въ състава на източната римска държава, израилтянитъ сж живѣли мирно спокойно, занимавали се съ търговия, земедѣлие, занятие. За своята вѣра тѣ не сж били преследвани, не сж знаели какво е религиозенъ фанатизъмъ. Следъ време Папскитъ Римъ постепенно е простиралъ църковното влияние върху човѣчеството, което влияние почнало да уронва благосъстоянието на еврейтъ. (Следва)

Време е вече.

Известно е, че Държавата, по случай раждането на Н. Ц. В. Престолонаследника Князь Симеонъ Търновски, направи много и разни облекчения на населението относно данъчнитъ недобори: данъци, глоби и др. Тѣзи щедри облекчения на Държавата последва и Бургаската община, отъ новоизбрания общин. съветъ, като даде облекчения на гражданитъ досежно многогодишнитъ недобори отъ смѣтъ, каналъ, вода и други такси, които иматъ характеръ на данъци, т. е., възприестановището на държавата. Нима новоизбраниятъ общински съветъ на Варна не съзнава въ себе си потребността да даде нуждното справедливо облекчение на варненскитъ граждани, както това направи бургаския общински съветъ, които и тѣй изнемогватъ отъ продължителната стопанска криза, като не могатъ даже да изкарватъ всѣкидневната си прехрана, а камо ли да покриятъ недоборитъ отъ миналото, останали било по вина на надлежния общински служителъ, било по тѣхна вина поради липса на срѣдства. Наложително е и справедливо а това облекчение да се направи

отъ общинския съветъ по следнитъ съображения: а) повечето отъ тѣзи длъжници не разполагатъ съ веществени срѣдства, както и останалитъ. Следователно, тѣзи недобори не могатъ да се събиратъ, освенъ като се принудятъ тѣзи длъжници да си продадатъ лозята, други подвижни имоти и съ това да останатъ на улицата немили недраги. Мислимъ, че Варненския общински съветъ не ще допусне подобна несправедливостъ. б) По голѣмата частъ отъ тѣзи недобори се диятъ неоснователно. Допустнатитъ недобори сж станали по грѣшки многобройни, разнообразни и несъобразни съ законитъ на страната ни. А изправянето на тѣзи грѣшки е свързано съ голѣми трудности, почти даже невъзможно и, ако това е възможно, ще коштува на общината много скѣпо, губене на време и излишни заплати, отколкото сумата, която би се събрала. в) Ако се направи това облекчение, гражданитъ, увѣрени сме, че ще бждатъ изправни въ плащане на данъцитъ си (такситъ) и поради това общината ще има полза, а гражданитъ ще престанатъ да негодуватъ отъ общината, която иска да събира неправилно недоборитъ отъ минали години и глобитъ имъ, които почти удвояватъ данъцитъ.

Обичаме да вѣрваме, че новоизбрания общински съветъ ще погледне сериозно въ близко бждеще на този въпросъ и ще вземе по справедливостъ и хуманностъ едно решение, като това на бургаския общински съветъ, което ще задоволи гражданството и ще тури край на неговото негодуване.

Гражданинъ Д.

За знание на собственицитъ

Таксата за вода и каналъ.

Ако единъ наемодател имъ отдѣленъ домъ или частъ отъ дома си и го дава подъ наемъ, трѣбва въ устния договоръ или писменъ да уговори, че таксата за вода и каналъ сж въ тежестъ на наемателя, защото по предложение тѣ сж въ тежестъ на собственика поради общото правило, че данъцитъ на недвижимъ имотъ се плащатъ отъ собственика, а общинскитъ такси иматъ характеръ на данъци, и независимо отъ това чл. 371 отъ З. З. Д. съдържа подобно постановление. Щомъ е уговорено въ договора, че тѣзи такси се плащатъ отъ наемателя, както и таксата за сметъ по закона, то този договоръ е законъ за странитъ. Общината трѣбва да се съобрази съ този договоръ, освенъ ако не е уговорено подобно условие, или ако тѣзи такси влизатъ въ наемнината. Юриспруденцията е възприела това схващане.

Предварително трѣбва общината да заплати стойността на отчужденото мѣсто и тогава да го завладѣе. Практиката на общината е: завладѣва мѣстото и следъ изтичане на време, заинтересованата страна подава заявление, оценява се, съставя се административенъ актъ, обаче, стойността не се получава, и ако се получи, изтичатъ години. Това е положението. Общината законно не може да завладѣе отчужденото мѣсто, ако не заплати опредѣлената стойностъ. Въ противенъ случай плаща се законна лихва отъ деня за завладяването на отчуждения имотъ до изплащане.

Ако на единъ собственикъ се отчуждава зданието му за обществена нужда или мѣстото му, и се опредѣли цената му, независимо отъ възражението за цената, трѣбва въ въззивната си жалба да върази противъ отчуждението, въ противенъ случай, съдътъ не издава решение за провъзгласяване на отчуждението, а решава дѣлото само за оценката. Такава е практиката на общината, която е съобразна съ решението № 29 отъ 21 януарий 1938 г. на В. К. Съдъ I гр. отдѣление. З. Миронъ.

Л. К. Бочевъ.

ТАКСИ ЗА МЪРТВИТЪ

Искамъ съ следващитъ нѣколко реда да разгледамъ единъ универсаленъ въпросъ, който безъ изключение засѣга всѣкиго отъ насъ. Не се касае за поезия и чувства, така изобилно проявяващи се обикновено, когато се говори за смъртта и за мъртвцитъ, а до фискалитъ тежести за последнитъ. Колкото и да звучи парадоксално—и за мъртвцитъ се плаща, за да бждатъ раздѣлени отъ останалитъ живи. Тѣзи тъкмо плащания въ момента на раздѣлата отъ живота на кжсо тукъ ще разгледаме.

Много сж формалноститъ, които убеждения и законъ тогава пожелаватъ да бждатъ изпълнени. Нашитъ близки сж принудени да положатъ последни грижи, за да ни изпратятъ въ вѣчния покой. Не се касае за религиозни изисквания—тѣ сж различни и всѣки е свободенъ да ги почита и изпълнява споредъ разбиранията си, а властта е длъжна да ги толерира. Така е въ всички културни страни. Гарантирането на това празо е хуманно и справедливо. Противното, проявено по какъвто и да е начинъ, е варварство.

Тържествения и тайнственъ моментъ, въ който човѣшката душа отлита, не бива да бжде смущаванъ—той е свѣтъ. Въ него околнитъ сж най-силно разстроени; мислитъ се замѣгляватъ отъ чувствата; скръбта е господаръ на цѣлото ни същество; не липсва и отчаяние. Този ужасенъ моментъ е потресающъ описанъ отъ поетитъ. Утехата, която въ него бихме намѣрили, като че ли до известенъ смисълъ е въ обредността и дълбоката и искре на вѣра. Трѣбва да пазимъ тѣзи необходими за всѣкиго условия и дадемъ възможностъ за съществуването имъ.

Въ това състояние на силно нервно напрежение става раздѣлата съ покойника. По това време се изпълняватъ и повеленията на закона. Ние тѣхъ, обаче, нѣма да разгледаме, до колкото се отнасятъ до санитарнитъ, административни и др. формалности—тѣ сж общи и необходими, а само по отношение на плащанията, които трѣбва да се правятъ въ полза на общинитъ, като подчертаемъ, че ако тѣ сж голѣми, често нещастие се увеличава, и че въ тѣхния размѣръ, може да се съзре хуманностъ или жестокостъ.

Тѣзи плащания се заключаватъ въ такситъ установени по настоящемъ въ наредбитъ закони за град. общини и за селскитъ общини и сж: за погребение и за отстъпване на гробъ. Спирането ни върху тѣхъ е още повече отъ значение, като се има предъ видъ особения имъ обектъ, непозволяващъ поставянето имъ подъ общъ знаменателъ съ останалитъ общински приходи предвидени безъ опредѣленъ размѣръ въ законитъ. За да си уяснимъ тѣхната същностъ, ще процитираме съответнитъ текстове отъ закона.

Чл. 74 т. 15 отъ нар. законъ за градскитъ общини и чл. 72 т. 14 нар. законъ за селскитъ общини, сж еднакви и гласятъ:

„Такси за погребения.

Общината може да реши всѣко умрѣло въ нейния районъ лице да бжде погребано отъ общинската за целта служба, която да включва: даване гробно мѣсто, погребална колесница, ковчегъ, извършване требитъ споредъ съответната религия на покойния, прислуга за вдигане тѣлото, носене хоругви и пр. Такситъ опредѣля общината по начинъ, че за приличното и еднакво погребение да не се взема никаква печалба, като беднитъ се освобождаватъ напълно или частично отъ плащането ѝ, а за луксознитъ погребения въ таксата се включва и печалба за общината.

Погребалната служба може да бжде възложена и на кооперация,

въ управлението на която общината влиза съ свои представители“.

Цитирания текстъ недвусмисленно и категорично изразява желанието на законодателя. Обширнитъ коментари сж излишни. **Всѣки мъртвецъ трѣбва да бжде погребанъ прилично!** Това е негово право и нашъ дългъ. За такова погребение отъ състоятелнитъ, общинитъ не могатъ да взематъ никаква печалба, а беднитъ се освобождаватъ напълно или отчасти, споредъ състоянието си. Това важи и когато погребението е възложено на кооперация. Разбирането е, че се задовлява една нужда отъ съществена обществена важностъ. Мотивитъ сж въ услугата и хуманността.

Очевиденъ е законния критерий за общ. съвети, когато упражняватъ правата си по чл. 55 т. 1 отъ нар. законъ за град. общини и чл. 52 т. 1 отъ нар. законъ за сел. общини. Единственото ръководно начало при обикновено прилично погребение трѣбва да бжде, по общо за такситъ начало—размѣрътъ на разходитъ за сторената отъ общината услуга—*service rendue*. Следователно тѣзи разходи трѣбва точно да бждатъ опредѣлени, за да има необходимата заповѣдана отъ закона съобразностъ.

Аналогия между такситъ въ различни общини не може да се прави, защото тя нѣма да почива на изискваната отъ закона справедливостъ.

Тази услуга въ нейната цѣлостъ общинитъ мжчно могатъ да организируютъ. Обикновено тѣ я правятъ отчасти—напр. само съ катафалка и др., но и при такъвъ случай таксата не може да се изпълне отъ рамкитъ опредѣлени въ закона. Тя е въ зависимостъ пакъ отъ разхода за услугата. Беднитъ пакъ се освобождаватъ. По тази причина въ официалната бланка на М. В. Р. Н. З. за общ. бюджети сж предвидени такива такси въ два §§ — 31, ако цѣлото погребение се извършва отъ общината и 33, ако се прави само известна услуга напр. съ катафалка.

Изключение отъ споменатия—критерий, законъ предвижда за луксозни погребения. Тогава се заплаща не само услугата, т. е. направениотъ общи, ната разходи, но и една печалба, която не е въ ущърбъ и на справедливостта. Лукса може и трѣбва да бжде заплатенъ, защото той надхвърля необходимостта. Но и тукъ е нуженъ практически и разуменъ критерий, защото много високи тѣ такси, не биха дали голѣмо число случаи за тѣхното заплащане. Това, обаче, въ случая не е отъ значение, защото въ момента не ни интересува голѣмината на прихода, който ще постъпи въ общинската каса, а неговата законностъ.

Отъ казаното е ясно правното основание на тази такса—тя може да се събира само, ако общината върши подобна услуга и само въ размѣръ на разходитъ за нея. Тамъ кждето, тя не взема участие въ погребението, такава такса не следва да се плаща.

Другата такса е твзи за отстъпване на гробове. Тя почива на чл. 75 т. 3 отъ наред. законъ за градскитъ общини и чл. 73 т. 2 отъ нар. законъ за селскитъ общини, които иматъ следния текстъ:

„Отъ отстъпване гробове, таксата за които трѣбва да се харчи изключително за подържане и погребение на гробищата. Ако приходътъ постъпилъ презъ годината не бжде изразходванъ за целта, събраната сума се внася въ Българ. Земл. Банка за образуване фондъ „подържане, подобрене и украса на гробищата“.

Трѣбва да се отбележи, че въ правно отношение законътъ не говори за продажба или наемъ на мѣстата за гробове, а за отстъпване. Следователно, заинтересованитъ добиватъ само реално право върху

отстъпването на мѣста срещу платената сума за вѣчно и изключително право на ползуване като концесионери (проф. П. Хр. Стояновъ). Тѣ не сж собственици или наематели. Това трѣбва винаги да се има предъ видъ при опредѣляне на таксата. Мѣстата си оставатъ общински, но общинитѣ не могатъ да разполагатъ съ отстъпването веднажъ мѣсто за гробъ. Нѣкои общини поставятъ срокове. Това не почива на закона.

Френското право (L. Morgand „La loi municipale“, т. II. р. 227) нарича това отстъпване концесия. Използуването на отстъпването мѣсто за ново погребение само, може да даде основание на френскитѣ общини за специални такива (Droit d'inhumation), обаче нищо повече. Ролята на заинтересованитѣ е отъ решаващо значение по всички въпроси, отнасящи се до гробоветѣ и гробищата. Спороветѣ сж подсъдни на общитѣ граждански сѣдилища.

При това правно положение на въпроса и у насъ, трѣбва да отбележимъ, че не на всѣкъде се ръководятъ отъ еднакви разбирания при опредѣляне на тѣзи такси. Указание въ закона за тѣхния размѣръ трѣбва да се търси въ изричното му нареждане, тѣ да се харчатъ изключително за поддръжката и подобрието на гробищата, като за целта се образува и фондъ. Следователно, колкото гробищата сж по-уредени, толкова такситѣ трѣбва да бждатъ по-низки. Тукъ е нужно да подчертаемъ, че въ никой случай и по никакви съображения, гробищата не бива да бждатъ изоставени и занемарени, защото тамъ лежатъ въ вѣченъ покой скжпитѣ останки на нашитѣ мили и незабравими близки. Отъ тѣхната уредба се сѣди за културата на единъ народъ. Парцелиране по разряди, съгласно закона за благоустройството, списъци на погребанитѣ, чистота и пр. сж необходими. Освенъ чувството на тъга и милостъ, всѣки трѣбва да изпита и благоговение къмъ това свето мѣсто. А това е далечъ при обстановката на много наши гробища.

Заедно съ това сжщо трѣбва да се подчертае, че тѣзи такси не бива въ никой случай да сж и прѣкомѣрно високи и непоносими. Смъртта е неизбежна за всички, тя е злочестна за близкитѣ на починалия. Чувството на дългъ къмъ покойника задължава неминуемо и задено съ закона, да се понесатъ всички тѣзи разходи, често пѣти прѣко силитѣ на тѣзи близки. Психологическиятъ моментъ е тежъкъ и тѣ сж готови на всичко, за да направятъ „необходимото“. Това имъ състояние не бива да се използва за голѣми приходи. Сполетѣлото ги нещастие е достатъчно за да нѣма нужда да се излагатъ на разорение (10,000 — 15,000 лв. за гробъ), поради непоносимитѣ разходи, които имъ се налагатъ съ заплащането на грамадни общински такси.

Отъ казаното до тукъ е вече ясно, какви такси се заплащатъ на общинитѣ за мъртавитѣ и тѣхния особенъ характеръ. Подчерта се законното основание, което не дава право за прѣкомѣрни размѣри на тѣзи такси. Но ние желаемъ да добавимъ, че ръководени отъ здравия смисълъ и обективната справедливостъ, законодателя и общинитѣ, трѣбва да употребятъ усилия и премахнатъ съвършено тѣзи такси. Гробищата сж достойни еднакво за всички и нека всѣки знае, че това му право нѣма да бжде обуславяно отъ никакви условности и че той ще бжде прилично погребанъ, съ грижитѣ на обществото. Този, който съ години се е грижилъ за напредъка на своята община, билъ ѣ е полезенъ споредъ силитѣ си, плащалъ е данъци, носилъ е тежеститѣ ѣ, може да има право да иска една последна услуга: да се извърши погребението му и му се отдаде гробно мѣсто безплатно.

Съ последната мисълъ желаемъ само да изтъкнемъ правата на мър-

Нѣколко думи за пждаритѣ

Ние се въздържаме до сега да се изкажемъ съ нѣколко думи върху длъжността на пждаритѣ, но предъ видъ настѣпающитѣ времена и предъ видъ нѣкои случаи въ миналото, ни даватъ подтика да се изкажемъ безъ стѣснение. Пждаритѣ, като общински служители, който получава заплата отъ таксата за пждарщина, събрана отъ лозаритѣ, е поставенъ да пази имота на лозаритѣ: лозята, овошнитѣ дръвчета, плодоветѣ или хавритѣ, посѣти съ земеделѣчески произведения и т. н., отъ похитители, или нарушители, срещу които да съставя актове за глобяване и наказание. Свидетели сме на много случаи, когато пждаритѣ нехайно е гледалъ, гледа на длъжността си. Липсва у него съзнанието за дългъ, за добросъвестно прилагане на службата си. Той обработва лозето си, ако има такова и не се вестява често въ обиколка. Това положение благоприятствува да извършватъ похитителитѣ своята целъ. Особено децата свободно се движатъ изъ лозята, пакостятъ вредъ, катерятъ се по овошнитѣ дръвета, чупятъ клонища, люлѣйки се, а пждаритѣ маха съ ръка, като казва: „Нѣма никого, тѣ сж деца!“ а това имъ вдъхва повече смѣлостъ и решителностъ да продължаватъ своето пакостно дѣло. Въмѣсто да имъ се направи мѣрмение, само да съобща, кждето трѣбва, за тѣхната зловредна постѣпка, той самодоволно се усмихва, като мисли, че изпълнява длъжността си и добросъвестно. Съсѣдитѣ често безъ стѣснение минаватъ съ колата си презъ хавритѣ, посѣти съ земеделѣчески произведения и пакостятъ. Пждаритѣ знае и трѣбва да знае съответния законъ, да състави на подобни пакостници актъ за даването имъ подъ сѣдъ, да имъ внуши, че трѣбва да се уважава чуждата собственостъ. Обаче, премълчава и заминава безъ да се опѣли противъ тѣхъ. Това изтъква неговата слабостъ, било отъ недобросъвестно изпълнение на службата си, било отъ вещественъ характеръ. Ето защо, длъжностъ е на тѣзи, които иматъ надзоръ надъ тѣзи пждари, да имъ прочетатъ съответния законъ, да имъ даватъ често упѣвания за прекращение на произволието върху чуждата собственостъ, да изпълняватъ службата си добросъвестно. Пждаритѣ получаватъ заплата, а лозаритѣ плащатъ такса за пждарщина, а следователно, отъ пждаритѣ се изисква съзнание за дългъ, а не безразличие, нехайство.

Тѣзи нарушения сж отъ публиченъ характеръ, а не отъ частенъ характеръ и следователно служебно се съставя актъ отъ пждаря и служебно се възбужда наказателно преследване. Молбата на оцетения не може да прекрати преследването. Нека дадемъ нуждната похвала на онѣзи пждари, които изпълняватъ длъжността си усърдно, както подобава на съвестни общински служители.

Лозаръ С-въ.

За ненапечатване ржкописи, обяснения не се даватъ.

Абонирайте се на в. „Варненски Кореняк“

тавитѣ и да улеснимъ близкитѣ имъ, като унищожимъ паричнитѣ имъ грижи и създадемъ утеха въ скръбта имъ, като имъ даваме възможностъ да видятъ дългътъ на обществото изпълненъ къмъ скжпия имъ покойникъ.

Платете си абонамента

Я. Варналиевъ (о. з.)

Монополното право на хазартната игра.

Това монополно право бѣ по законодателенъ редъ отдадено на Варненската община съ надежда да привлѣче лѣтовници отъ западъ въ областта на „Царицата на Черно море“. Отдаде се на единъ концесионеръ, който напусти „казиното“ по една или друга причина, отдаде се на другъ концесионеръ, който се произнесе при заминаването си:

— „Дойдохъ, видѣхъ и заминавамъ съ пълъ товаръ. Съ спокойна съвестъ, съ споменъ лихъ. Тѣй както нѣвга произнесълъ се Цезарь: „Дойдохъ, видѣхъ и победихъ“.

И като така овдовѣ игралното казино и общинската управа намѣри за добре да го даде подъ заемъ, но Министерството на вътрешнитѣ работи, вмѣсто да утвърди решението на общинския съветъ, който одобри и поемнитѣ условия, отмѣни съ наредба-законъ закона за хазартнитѣ игри, досежно това монополно право. Не се знаятъ съображенията на министерството, които, обаче, сж известни на общинската управа. Последната, обаче, не ги прави достояние на гражданството, като знаятъ, че приходътъ отъ това казино е предназначенъ за курортни цели, сега е заличенъ. Ние се произнесоме въ колонитѣ на вестника, че игралното казино (рулетка, шменъ-де-феръ) не ше бжде посетено отъ чужденци — лѣтовници, защото нѣмаме онѣзи удобства, които иматъ западнитѣ курорти. Тази истина се подчерта отъ досегашнитѣ лѣтовни сезони, които бѣха неблагоприятни.

Считаме за умѣстно да заявимъ, че в. „Варненски Кореняк“ е билъ противъ комарджийството, въобще, при издаването на този законъ и независимо отъ това мнение двадесетъ и три родолюбиви, културно-просвѣтни и професионални организации отъ града ни бѣха отправили позивъ къмъ Народното събрание да не вмѣкне комара въ предѣлитѣ на България и, следователно, да не се дава на общината това „особено право“.

Правиме кратко извлѣчение отъ този позивъ, защото тогава се водѣше борба противъ това право:

„Живѣемъ въ епоха на голѣми морални и икономически кризи. Известни сж доказанитѣ отъ историята на народитѣ истини, че следъ голѣми и катастрофални народни сътресения, настава епоха на нравственъ упадѣкъ, който пречупва здравитѣ разбирания и вѣрвания. За да се създадатъ за положителното чувство и съзнание концепции. Едва ли ще се намѣри въпросъ, по който цѣлниятъ народъ да е по-единодушенъ отъ борбата съ това зло — комара. Това е майката на порочността, майката на всички пороци. Нѣма нищо по-болезнено, по-срамно и възмутително отъ това, да виждаме въ единъ градъ, като Варна, който агонизира икономически, по цѣла нощъ да се играва комаръ въ игралния домъ, който не се спира предъ нищо за да привлѣче слабохарактернитѣ и ги тласка къмъ всичко, на което порокътъ е способенъ. Излишно е да говоримъ за впечатлението, което това остави въ душата на хиляди граждани, които при сжествуващата криза, едвамъ пласиратъ своя трудъ за да припечелятъ хлѣба си. Спасете хиляди семейства отъ нещастие!“

Това е извлѣчението, което правимъ отъ този позивъ.

Ако повѣрваме на изявленията, които сж дадени отъ мѣродавното мѣсто за причинитѣ, които сж заставили министерството да отнеме това право отъ общината, може да кажемъ, че въ сжщината сж такива, каквито четемъ въ позива на двадесетъ и три родолюбиви и културно-просвѣтни организации.

Желателно е да се знаятъ изрич-

Въ вѣчния градъ на равенството

Съвсемъ неохотно вземаме перото да нахвърлимъ нѣколко реда за порядъка и свещенослужението въ гробищата. Принудени сме съ съжаление да изнесемъ нежелателни констатации въ похватитѣ на нѣкои духовни пастири, които се разпореждатъ тукъ съ тенденцията на запазенъ периметъръ. На това мѣсто всички се събиратъ по неумолимата повеля на общата сѣдба, очистени отъ всѣка користъ и суетни пожелания. Пролитчава, че това не е така само за нѣкои единици, които, бидейки подъ расото, би трѣбвало, поне тукъ, да се проявятъ съ апостолския жестъ на безкористието.

Единъ прѣсенъ фактъ покрусилъ всички опечалени, посетители на вѣчното поселение на покойнитѣ.

Недавна известенъ гражданинъ поканилъ старъ свещеникъ, роднина, пенсионеръ съ 400 лева месечно, да изпълни светия обрядъ надъ гроба на покойния му синъ. Въ това време единъ другъ свещеникъ, изпълняващъ служба при другъ гробъ, се спусна враждебно, нагруби публично стария духовникъ и го застави да напусне веднага гробището, понеже билъ пенсионеръ и прочие. Не е ли това една постѣпка, която нѣма нищо общо съ религията, едно деяние подъ стимула на користния, грубия материаленъ интересъ? Съ подобна постѣпка не уронва ли се светостта на християнството и чистотата въ душитѣ на неговитѣ канонизирани служители?

Източно-православната наша религия ни задължава да почитаме култа къмъ покойнитѣ, да поддържаме духовна връзка съ тѣхъ. И наистина, живитѣ, скръбящи за своитѣ покойници, изпитватъ едно облекчение въ душата си, когато изпълняватъ ритуалния обрядъ надъ гроба на незабравимия членъ отъ семейството.

Често градътъ на черното мълчание, което тежи като олово въ съзнанието на всѣкого, се изпълва съ покрусенъ народъ, съ майки, бащи, сестри и лѣщери, въ лицата на които се сложилъ дълбоко печата на неизличима скръбъ. Едни очакватъ свещеникъ да изпълни религиозния обрядъ, да прочете заукойни молитви надъ гроба на скжпъ покойникъ; други горчиво ридаятъ надъ прѣсна прѣстъ, а трети красятъ съ цвѣта вѣчния покой на мила, отлетѣла душа... Този народенъ напливъ е масовъ най-вече сѣботни дни, особено презъ постите. Въ такива дни има нужда отъ повече свещеници, обаче, тѣ винаги сж недостатъчни. Презъ студени дни това е твърде мъчително. Пъкъ и тия, които се явяватъ, вмѣсто да се проявятъ съ всеотдайностъ на призванието си, тѣ се впускатъ да дѣлятъ мегданъ помежду си за повече сребърници. Беднитѣ граждани и гражданки дълго треперятъ при гроба на своя покойникъ, докато дойде редъ свещеникъ да го опѣе.

Има доста стари пенсионирани, но за окайване, свещеници въ града, които съ готовност биха се явили като спомогатели. При това отъ старитѣ духовни пастири, като по-примирени, народа по-доволенъ би останалъ. И какви пенсии получаватъ тѣ? По 300 — 400 лева.

Най-сетне егонизма, користта, поне тукъ, на това мѣсто на примирението, покрито съ черенъ об-

но причинитѣ на мѣродавното мѣсто за отнимането на това право. Не бѣше ли по-целесъобразно, по-практично още отъ началото да се отдѣли концесията за строежа на хотелъ отъ тази за игралния домъ и по отдѣлно да се отдадатъ на концесионери? Предполагаме, че това отдѣляние би било по-результатно, тѣй като би се намѣрили „сериозни“ капиталисти.

ВАРНЕНСКИ КОРЕНЯКЪ

Добри Филовъ.

Гълъбица и кукувица.

Защо да си горя ржцетъ,
когато има дилафъ.
(нар. погов.)

Защо, сестро, кукувица,
Вмъкват се на чужди птици
Крадешката в'гнѣздицата
И си снесатъ тамъ яйцата;
Грѣхота, кажи, не е ли
Отъ чуждъ трудъ да се печели?
Този въпросъ на кукувица
И задала гълъбица.
— По-разумно, по-добре е
Отъ чуждъ трудъ да се живѣе,
Инакъ нѣма прокопсия,
За туй и гнѣздо не вия.
Не съмъ птицата глупачка,
Що ще седне като квачка,
На яйца, когато друга
Птица е на менъ в'услуга
И мжти ми тя яйцата
И отглежда ми децата.
Така рекла кукувица
На сестра си гълъбица.

*

Не единъ и не двамина —
Днесъ ще кажатъ тъй мнозина,
Що се сгушватъ тамо, дека
Ще използватъ чужда мжка.

Скицитъ за лозята

Въ техническото отдѣление, до колкото сведенията ни се простиратъ, съществуватъ скици за лозята, които сж измѣрвани безъ знанието на собственицитъ на лозята и безъ представяне на нотариалнитъ актове за границитъ и размѣритъ, които датиратъ отъ 1895, 1903, 1914, 1922 г. Обаче, почти всички тѣзи скици сж невѣрни и не отговарятъ на действителнитъ граници и размѣри на лозята. Не бихме вземали перото да напишемъ тѣзи редове, ако не се оспорваха отъ заинтересовани общественици тѣзи скици и не пораждаха голѣмо недоволство. Мислимъ, че при снимане тѣзи скици (карнетки) трѣбваше измѣрватъ, които бѣха почти незапознати съ мѣстноститъ, да изискатъ нотариални актове на всѣки собственикъ и по тѣхъ да нанесатъ линиитъ. Никой тогава не би ималъ основание да роптае и да казва, че скицата е невѣрна. Невѣрността на скицитъ, изобщо, доказва, че измѣрватъ сж попаднали подъ влияние отъ различно естество на лица, които сж били лишени отъ всѣко чувство на уважение чуждата собственост — признакъ на некултурност — и сж посочили граница на земята си, лежаща на земята на съседа си и по този начинъ сж обсебили нѣколко ара за уголѣмнение отъ лакомия за земя своето лозе или хавра. По тѣзи незаконѣрни указания сж били нанесени невѣрни граници въ скицитъ. Има доста оплаквания,

лакът и синъ пламъкъ въ сърдцето на всѣка жива душа, да оставатъ на последно мѣсто. Така повече ще се допринесе за ореола на свещеничеството.

Народа копнѣе да види духовенството абстрахирано отъ суетни мирски въжделения; духовенство, което да държи светия кръстъ високо съ несъмнена чистота, съ себеотрицание, да води своето паство къмъ спасението съ нагледни примѣри и беззаветна преданост. Това повелява учението на Христа.

Лансираме тѣзи свои забележки съ болка на сърдцето. Дано не бждемъ криво разбрани.

И. М. Добревъ

които не можемъ да изнесемъ печатно, защото ще утеклимъ четитѣ на вестника, а ще се задоволимъ само съ нѣкои отъ тѣзи оплаквания.

Единъ случай такъвъ: А. купува лозе (хавра) отъ 7 декара при опредѣлени въ нотариаленъ актъ граници. Обаче, общинската скица показва 3 дек. 5 ара. Седемтъ декари фигуриратъ въ емлячнитъ регистри отдавна, преди 1895 година, и до днесъ фигурира скицата. Това означава, че измѣрватъ е невѣрно показалъ размѣра и границитъ, защото не е поискалъ при всѣко измѣрване отъ собственицитъ нотариаленъ актъ. Последствието на подобно невѣрно посочване е излишно създаване на дѣла предъ сѣдилищата, правене на разноси и пр. За грѣшкитъ на едни измѣрвачи да страдатъ оцетенитъ граждани. Въ надлежното общинско учреждение има служители, които слѣпо се придържатъ о „непогрѣшимостта“ на тѣзи скици и не признаватъ никакви нотариални актове, като заявяватъ, че сж невѣрни, а скицата е вѣрна. Това схващане правилно ли е? — Другъ случай: А. притежава лозе отъ 2 дек. 5 ара по нотариаленъ актъ, а съседътъ Б. има нотариаленъ актъ за своето лозе 1 дек. 3 ара. Скицата е 2 дек. 3 ара. Д. продава съ частенъ документъ 2 дек. 2 ара на Г., обаче, Д. не му издалъ още нотариаленъ актъ, но е взелъ капаро известна сума. Г. иска линия отъ надлежното мѣсто, което му дава за половината лозе, т. е. за толкова, за колкото е далъ капаро. При това положение и не представяне отъ Д. нотариалния актъ, даващия линията играе ролята на сѣдия и решава, като дава линия за толкова, за колкото е далъ капаро. Какъ може да се окачестви това деяние на служителя, освенъ съ незнание на законитъ, като предпочита едно частно продавателно, като не прехвърля правото на собственост, отъ единъ неоспоримъ нотариаленъ актъ по покупко-продажба? Това ли е правилно схващане на въпроса? Ами заграбеното на Д. мѣсто отъ съседа, който притежава нотариаленъ актъ, отъ който се вижда, че лозето му е отъ 2 дек. 5 ара, а лозето на Д. е отъ 1 дек. 3 ара не влиза ли въ оградено отъ Г. мѣсто? Е, добре, какъ може да се уреди тази забутаница, допустната отъ даващиятъ линията, ако не чрезъ процеса въ надлежния сѣдъ, предъ който ще блесне неподготвеността и незнанието на правнитъ начала по въпроса и тогава? Кой ще отговаря за вреди и загуби, за направенитъ разноси? Да му мисли виновниятъ! Има и други оплаквания, но за тѣхъ други път.

Х. Стояновъ

ПИСМО

До Редакцията
на „Варненски Кореняк“
Тукъ.

Въ едно твърде кжсо време, градътъ ни имѣ нещастieto да оплаче смъртта на трима свои заслужили бивши общински управници, а именно: на Филипъ Христовъ, дългогодишенъ общински съветникъ и помощникъ кметъ, умрѣлъ презъ м-цъ декемврий м. г. въ гр. София; Иванъ Церовъ, бившъ кметъ на града, умрѣлъ презъ м-цъ февруарий, въ гр. Варна; и Георгиъ Ив. Ноевъ, дългогодишенъ общински съветникъ и пом. кметъ, умрѣлъ напоследъкъ, презъ текущия месецъ, тукъ.

Всички тия хора иматъ пълно пра-

во на нашата признателностъ, та нашата общинска управа не трѣбва, мисля, да се задоволи съ съобщението за смъртта имъ съ некролози, отстъпването имъ гробъ и откарването тленнитъ имъ останки до тамъ при особенъ церемониалъ съ специална за тая целъ кола. Нека, обаче, се забележи мимоходомъ, че тя — общ. управа не е имала възможностъ да направи това за Филипъ Христовъ, понеже той умрѣлъ въ София, но не се е сѣтила даже да издаде единъ некрологъ за неговата смъртъ, за да отдаде поне съ туй малкото заслужената на негова паметъ почитъ.

Но, както и да е. Целта на настоящето ми не е да упреква, а да изкажа едно скромно, относно увѣковѣчаването паметта на тия, заслужили на града, хора мнение, а именно: не би ли могло да се нарекатъ нѣкой отъ улицитъ на града на тѣхното име.

Това би било, мисля, твърде заслужено и би направило честъ на града, защото, то ще показва на гредущитъ поколения, че той умѣе да тачи паметта на своитъ достойни граждани.

Варна, 29 априлъ 1938 г.

Съ почитъ:

Д-ръ Конст. Караджовъ.

ОТРАДНО ЯВЛЕНИЕ

Статистиката ни дава сведения за числото на българитъ въ свѣта, които гласятъ, че въ България живѣятъ 5,500,000 българи, а въ останалитъ страни 3,358,000 българи сж прѣснати — въ съседнитъ държави и въ други въ свѣта. Последнитъ съставляватъ малцинства, които сж поставени при незгодни и неблагоприятни условия. Грижимъ ли се ние за тѣзи малцинства, положително не знаемъ, но единъ фактъ бие на очи, че тѣзи български малцинства, вънъ отъ България, сж запазили и пазятъ своя здравъ народенъ духъ, съ гордостъ носятъ името Българинъ, борятъ се съ всички незгоди въ живота, но мислятъ и милѣятъ за своята родина. При всѣки успѣхъ на родината, тѣ се радватъ, но и страдатъ при нещастие. Благодарение на този народенъ духъ, България се гордѣе съ своя възходъ и пита надежда за свѣтла бѣднина.

Б. К-въ

ХРОНИКА

Настоящия брой закѣснѣ своевременно да излѣзе на 1 май, поради непредвидени печатарски причини. Взети сж мѣрки за редовното излизане на вестника. Редакцияниятъ комитетъ проси извинение отъ читателитъ.

Умоляватъ се г. г. членоветъ и абонатитъ да бждатъ тъй добри да внасятъ на инкасатора членскитъ си вноски и абонаменти при поискване. Известно е, че вестникътъ се издържа изключително отъ абонаменти. При появата на инкасатора, ако не се улесняватъ г. г. членоветъ, умоляватъ се да опредѣлятъ день, когато ще могатъ да внесатъ вноскитъ си и абонамента.

Варненското данъчно управление предупреждава лицата получаващи доходи отъ наеми на недвижими имоти, а сжщо и тия, които внасятъ данъкъ върху оборота, че датата 20 май 1938 г. е последниятъ срокъ за внасяне данъка върху полученитъ доходи отъ наеми презъ изтеклото четиримесечие, януарий до края на м. априлъ.

Плащането става на касата на данъчното управление и пощенска чекова смѣтка № 330 на бирника-касиеръ при Варненското данъчно управление.

Общинското стопанско предприятие за електричество, водоснабдяване и канализация, съобщава на всички граждани, които дъл-

жатъ за електричество, вода и каналъ да изплатятъ задълженията си, за да не рискуватъ да имъ бждатъ спрѣни електрическия токъ и водата. Съгласно тарифата за 1938 година следъ изтичане на 60 дни отъ отчита ето на електромѣритъ стойността на електрическата енергия се плаща съ 10% глоба.

Плащането може да става всѣки присѣственъ день на гишетата на Стопанството, ул. „Шуменъ“ № 4 I-я етажъ отъ 9 — 12 часа пр. обѣдъ и отъ 2 — 4 часа сл. обѣдъ.

Пропуснати сж отъ статията „Силата на просвѣтата и труда“, въ стр. 3, кол. 4, р. 30 отъ долу на горе р. 25, следнитъ редове: „нека г. г. учителитъ усърдно се заематъ, като неуморими ратници, съ просвѣтното и възпитателно дѣло и съ своя личенъ примѣръ“ . . .

По контрола на млѣкото.

Издадена е заповѣдъ отъ г. Кмета, съ която се опредѣлятъ мѣстата, презъ които само може да се внася млѣко въ града и опредѣлено е времето, презъ което може да става това. За м. м. декемврий и януарий е опредѣлено времето отъ 7—9 ч., за м. м. февруарий, мартъ, октомврий и ноемврий отъ 6:30 до 9 ч. за м. м. априлъ, май, юний, юлий, августъ и септемврий отъ 5 — 8 ч. Разнасянето на млѣкото привършва въ 11 ч. Тази наредба е цѣлѣсообразна, защото има много оплаквания отъ гражданитъ противъ млѣкаритъ за ненавременно доставяне на млѣкото.

Наградени сж отъ Н. В. Царя нашитъ съграждани г. г. Кръстю Петковъ, Христо Дончевъ и Стоянъ Даскаловъ — търговци — за дългогодишна стопанска дейностъ, съ ордена за гражданска заслуга. Поздравяваме ги и пожелаваме имъ животъ да продължатъ още дълги години стопанската си дейностъ.

Варненската инспекция на труда е раздала за великденскитъ празници на безработнитъ двеста и единадесетъ хиляди лева.

Сдружението „Собственикъ“ на варненскитъ собственици е прието за редовенъ членъ на съюза въ България. Канцеларията на сдружението се намира подъ хотелъ „Лондонъ“.

Не е решено. Въпросътъ: дали и тази година ще има селско-стопански съборъ, още не е получилъ решение. Това явствува отъ словата на г. Кмета въ общинския съветъ, който заседавалъ на 28 апр. т. г. Засилената общинска управа още на 16 апр. е взела решение и подготвила подходяще изложение за откриване на селско-стопанския съборъ и тази година въ гр. Варна съ молба до г. Обл. директоръ отъ името на варненското гражданство, да подеме лично той този починъ, защото градътъ изнемогава, особено дребнитъ занаятчии. За да се обезпечи този съборъ и тази година, понеже съществуватъ известни опасения, съветътъ е решилъ да избере една петочленна комисия, начело съ г. Кмета, която да поднесе тази молба на варненци предъ г. Обл. директоръ. Комисията, възползувана отъ пребиваването на областния директоръ г. Казанлиевъ, е успѣла въ задачата си, съборътъ ще се състои тази година въ града ни.

Стопанската политика на общината трѣбва да поощрява частната инициатива (починъ), която да идва на нейна помощъ въ културния и стопански възходъ. Следъ отнемането на монополното право на хазартна игра отъ общината, не остава другъ пътъ, освенъ, както това е решилъ съветътъ, по пътя на частния починъ, да се построи поне хотелъ, който да се даде на концесия.

Хлѣбъ. Лакомията за хлѣбъ е известна на българина. Той яде годишно 330 кгр., а нѣмецътъ 63 кгр.

Печат. „Просвѣщение“ — Варна.